

ROMAN

GRATIS VOORPUBLICATIE

YENTL
ELDERMAN
DE SCHRIJVER

SCelta

ROMAN

YENTL
ELDERMAN

DE SCHRIJVER

De schrijver

is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2015 Scelta Publishing
Auteur: Yentl Elderman

Omslagbeeld: Syda Productions | Shutterstock.com
Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis
Tekstredactie: Chinouk Thijssen

Auteursfoto © Joyce van de Ven

Eerste druk, maart 2015

ISBN 978-94-91884-28-3
NUR 301

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.YENTLELDERMAN.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘The teachers are everywhere.
What is wanted is a learner.’

– *Wendell Berry*

1

Ik wist dat hij een schrijver was. Dat had ik zelf gelezen, in een artikel van ruim anderhalve pagina in een tijdschrift over kunst en cultuur dat ik van kantoor mee naar huis had genomen. Hij was geïnterviewd vanwege het uitkomen van zijn boek *Waarom zou het morgen beter gaan?* Ik las het artikel twee keer achter elkaar en dacht: goh, deze man zegt dingen die heel simpel lijken, maar die op de een of andere manier zo waar zijn dat ik niet snap waarom ik er zelf nooit op gekomen ben. Er stond bijvoorbeeld dat hij in zijn omgeving veel mensen had die regelmatig tegen hem zeiden dat ze ook wel een boek wilden schrijven en sommige van die mensen beweerden dat al jaren maar nog nooit hadden ze ook maar een enkele zin geschreven.

‘Blijkbaar wil je het dan toch niet genoeg,’ had hij gezegd. ‘Mensen hebben geen idee hoeveel werk het is om een boek te schrijven, ze weten niet hoe eenzaam het kan zijn en dat je er veel opofferingen voor moet doen. Als je al zo lang roept dat je graag een boek wilt schrijven maar je begint er niet eens aan, dan zit

je blijkbaar toch liever met je vrienden in de kroeg. Of je hangt voornamelijk voor de tv.’

Ook al had ik het nog nooit hardop tegen iemand gezegd, zelf had ik ook wel eens gedacht dat ik best een boek zou willen schrijven. Het leek me iets wat niet echt moeilijk was en wat je overal kon doen. Niet dat ik ook maar ooit iets wat op een poging leek in die richting had ondernomen. Wel zat ik vaak in de kroeg. Ook hing ik regelmatig voor de tv.

‘Je moet prioriteiten stellen,’ stond er in de laatste alinea. ‘Anders kom je nooit aan grote daden toe. Je moet weten wat belangrijk is en wat je kunt verwaarlozen. Waarom zou je nog steeds bij al je oude tantes op bezoek gaan? Dat soort dingen zou ik alleen nog doen als het me literatuur op zou leveren, wat natuurlijk nooit het geval is. Met mensen die zeuren dat ze naar een verjaardag moeten maar daar eigenlijk geen zin in hebben, heb ik geen medelijden. Nee, ik zeg ze liever: ga dan niet! Blijf gewoon lekker thuis en lees eens een boek, het mijne bijvoorbeeld.’

Zelf las ik best wel eens een boek, soms zelfs twee naast elkaar, maar ik zat me ook vaak te vervelen bij familie.

Ja, dacht ik, prioriteiten stellen, misschien moet ik daar eens mee beginnen. Ik legde het tijdschrift weg, pulkte aan de nagel van mijn pink, staarde een paar minuten voor me uit en dacht terug aan het stukje waarin stond dat de schrijver had gezegd dat het leven altijd maar een beetje voortkabbelt en dat toen hij het boek had geschreven er tenminste weer eens iets was gebeurd. Dat leek me ook wel wat, dat er tenminste weer eens iets zou gebeuren, al voelde ik dat ik toch nog steeds liever naar de kroeg zou gaan dan dat ik zou proberen om een boek te schrijven. *No worries*, stelde ik mezelf gerust, er gebeurt sowieso al hartstikke veel in je leven en je hebt al heel wat bereikt. Ik dacht terug

aan mijn eerste balletuitvoering, hoe mooi die was geweest en hoe trots mijn ouders destijds waren. Ook herinnerde ik mezelf eraan dat ik blind kon typen, vroeger een hamster en een parkiet tam had gekregen, dat mijn gitaarleraar ooit had opgemerkt dat ik best getalenteerd was, dat ik van elk willekeurig blaadje een strak vliegtuigje kon vouwen en dat ik nog steeds de tafels van één tot en met twaalf uit mijn hoofd wist. Het hielp alleen niet veel want dat van die balletuitvoering was toch al zeker twintig jaar geleden en ik wist ook wel dat ik heus niet de enige was die een beetje gitaar kon spelen. Bovendien had ik dat ook al jaren niet meer gedaan. Ik beet een stuk van mijn nagel en moest toegeven dat het leven dat ik leidde lang niet zo opzienbarend en indrukwekkend was als ik misschien zou willen, en dat ik bij lange na geen dingen deed waarvoor een kunst en cultuurblaadje mij zou willen interviewen. Ik keek naar het topje van mijn pink dat nu nat was en een korte nagel had en ik voelde dat het tijd werd dat er echt eens een keer iets zou gebeuren. Ja, dacht ik, mijn leven moet eens flink door elkaar worden geschud. Als alles nu nog jaren op deze zelfde manier doorgaat, dan is dat wel erg voorspelbaar. Misschien zelfs slaapverwekkend en ronduit saai. Het kan vast beter.

Ik scheurde de blaadjes met het interview uit het tijdschrift, legde ze naast mijn computer en besloot dat ik zou beginnen met het lezen van alle boeken van deze schrijver. Hij zou vast nog meer bruikbare levenslessen en eyeopeners voor me hebben.

Toen ik even later naar bed ging, dacht ik nog een keer aan zijn woorden. Ik knipte het bedlampje uit en ging met een nerveus gevoel liggen, alsof ik na een lange vakantie weer naar school moest.

Ja, ik wist dus dat hij een schrijver was. Maar wat dat precies allemaal inhield, daar zou ik nog achter moeten komen.

2

De volgende dag ontdekte ik dat de schrijver één boek had geschreven, iets wat me op zijn zachtst gezegd nogal tegenviel. Maar goed, natuurlijk bestelde ik het en twee dagen later kwam het binnen. Het boek had een harde kaft en op de achterkant stond een foto van de schrijver, een andere dan bij het interview had gestaan. Op zaterdag bleef ik met het boek in bed liggen. Het had tweehonderd zestien pagina's en op een volle pagina stonden dertig regels, maar er waren er veel die maar voor de helft waren bedrukt. Het boek gaf me dezelfde indruk als het interview, namelijk dat ik op de een of andere manier dingen van deze man, deze jongen, deze jongeman – ik vond het altijd lastig te bepalen wanneer de overgang van jongen naar man en van meisje naar vrouw plaatsvond – en ook al was de schrijver blijkbaar al veertig, op de foto's keek hij eerder als een jongen dan als een man uit zijn ogen, beter kan ik het niet uitleggen – zou kunnen leren. Dingen over het leven. Dingen die ik op dat moment niet in mijn leven had en waar ik eigenlijk ook met niemand echt over

praatte. Het boek ging gelukkig niet over ingewikkelde conflicten en er kwamen ook geen ondoorgrondelijke politieke standpunten in voor. Het boek ging voornamelijk over seks en over de visie van de hoofdpersoon op de rol ervan in de maatschappij. Die was volgens hem enorm. Misschien was het omdat ik op dat moment in mijn leven een tekort had aan seks, dat ik het allemaal zo ongelooflijk interessant vond en ik me er zo goed in kon vinden, of omdat ik op dat moment dacht dat seks het middel zou kunnen zijn om mijn voortkabbelende leven een beetje door elkaar te schudden. Ik weet het niet meer. In elk geval was het zo dat toen ik het boek uit had, ik het dichtklapte, opstond en mijn badjas van me af gooide alsof ik een zwemmer was, klaar voor de start.

's Middags kwam mijn moeder me ophalen en we gingen naar de lunch die ze had georganiseerd om mijn dertigste verjaardag te vieren. In een apart zaaltje van een restaurant dat al jaren niet meer zo lekker liep zaten de vriendin van mijn broer, vier nichtjes en twee tantes al op ons te wachten. Ik kreeg roze en witte bloemen, parfum en cadeaubonnen en ging aan het hoofd van de tafel zitten. Tussen halfeen en halfvier dronk ik champagne en citroenthee, at ik een stuk quiche en een broodje met ei, zoete kleine gebakjes en kleffe mini-boterhammen met zalm en roomkaas, en kletsten we over werk, tv-programma's, vakanties en de kinderen van mijn nichtjes. De hele tijd bleef ik aan het boek van de schrijver denken. Net toen ik aan mijn hoogst opgeleide nichtje wilde vragen of ze heel misschien het boek of de schrijver of misschien zelfs allebei kende, ging haar mobiel en belde haar man om iets te vragen over hun oudste kind en daarna kwam het er niet meer van.

'Het was gezellig, ja echt wel, moeten we vaker doen,' riepen we door elkaar toen het tijd was om te gaan. Mijn moeder bracht

me naar huis waar ik met mijn jas nog aan als eerste het boek van de schrijver weer in mijn hand pakte. Ik keek nog eens naar de portretfoto op de achterkant. Hij zag er niet uit als iemand die ik kende. Zijn serieuze gezicht met brutale ogen beviel me wel en ik wreef met twee vingers over zijn haren. Ik dacht: die schrijver en ik, die zouden wel eens wat aan elkaar kunnen hebben. Hij kan me dingen over het leven laten zien die ik nog niet weet en ik kan hem een keer meenemen naar de kroeg. Zoiets dacht ik toen. Maar hij was een schrijver. En ik? Ik was iemand die op een kantoor werkte en die net een groot gedeelte van de middag met familie had zitten lunchen, en verder niet zoveel. Niks eigenlijk. Toch moest en zou ik die schrijver een e-mail sturen. Waarom ook niet, hield ik mezelf voor. Hij heeft iets gemaakt. Iets voor de wereld, iets voor de kunst zelfs. Dat is op zijn minst een bedankje waard. Ik vroeg me af of het vaak zou gebeuren, dat je als je een boek had geschreven daar dan voor werd bedankt of ongevroegd complimenten voor kreeg – en dan bedoelde ik dus niet van iemand als je moeder of je lerares Nederlands van vroeger; nee, van echt onbekende mensen. Ik wist het niet en ik kon het ook niet aan iemand navragen want ik had in mijn omgeving niemand die ooit een boek had geschreven, maar hoe langer ik erover nadacht, hoe vanzelfsprekender ik het vond dat ik het in elk geval wel zou doen. Het kostte niks en misschien zou het hem een fijn moment bezorgen. Daarbij was het zo dat het e-mailadres van de schrijver pontificaal in het boek was opgenomen. Dat was toch ook niet voor niks, zei ik tegen mezelf.

Ik trok mijn jas uit en deed bijna drie kwartier over een mail van twee regels.

Ik las je interview in het tijdschrift voor kunst en cultuur en bestelde daarna meteen je boek. Ik las het in een ochtend uit en ik vond het geweldig.

Ik las de zinnen nog een paar keer en veranderde het laatste woord in ge-wel-dig. Ik sloot af met groetjes en mijn voor- en achternaam.

De volgende dag zat ik 's middags op mijn computer naar een stuk of wat foto's van mijn verjaardagsfeestje te kijken die de vriendin van mijn broer had gemaïld. Net toen ik besepte dat alle foto's op elkaar leken zag ik dat ik een nieuw e-mailbericht had. Het was van de schrijver. Er ontsnapte een soort van kreet uit mijn keel en even legde ik mijn rechterhand op mijn borst, alsof ik wilde controleren of mijn hart het wel aankon. Ik, iemand die liever in de kroeg zat dan dat ik iets betekenisvol deed voor de wereld, had een e-mail van een heuse schrijver gekregen. Hij had mijn naam goed gespeld, me bedankt voor mijn compliment (*Erg aardig van je. Dank je wel.*) en hij had me een vraag terug gesteld: hoe ik in hemelsnaam aan dat verschrikkelijke cultuurblaadje was gekomen.

Om niet te gretig te lijken besloot ik niet meteen weer een mail terug te sturen. Gelukkig kwamen mijn burens eten. Ik was ze een paar dagen daarvoor tegengekomen in de supermarkt en de buurvrouw wilde graag weten wat voor een ophangstelsel mijn gordijnen hadden en of ze eens mocht komen kijken. 'Tuurlijk, kom anders een keer eten?' had ik gevraagd, alsof ik regelmatig en graag kookte voor stelletjes, wat absoluut niet het geval was. De buurvrouw had geknikt en 'ja graag' gezegd. 'Komende zondag dan maar,' had de buurman besloten.

Vroeg op de avond kwamen mijn burens dus eten en de tijd die ik nodig had om te koken en het huis op te ruimen en daarna met die mensen door te brengen waren uren waarin ik in elk geval niet

een mail naar de schrijver kon sturen en dat was moeilijk maar beter zo, vond ik. Ik maakte een saus van knoflook, ui, tomaten, ansjovis, olijven en kappertjes. De saus stond te pruttelen en maakte vlekken op het fornuis en ik vroeg me af hoeveel spaghetti ik zou moeten koken voor drie personen. Uiteindelijk gooide ik de hele inhoud van het pak maar in de pan. Ik keek naar de pastasaus die eruit zag als rode prut, en baalde dat ik niet ook nog wat sla en komkommer voor erbij had, al was het maar voor de kleur. Ik roerde nog wat zout en peper door de saus en vroeg me af hoelang de burens zouden blijven.

Bij binnenkomst zag de buurman er zo verformfaaid uit dat ik vermoedde dat hij pas vijf minuten daarvoor wakker was geworden. Hij bromde een hallo.

‘Verdomme, de wijn!’ zei de buurvrouw met haar handen in de lucht. Ze draaide zich om en ging de deur weer uit. Ik zag dat ze op haar pantoffels was.

‘Dat kan ze ook wel alleen,’ zei de buurman en hij ging aan tafel zitten.

‘Konden jullie het gemakkelijk vinden?’ vroeg ik en ik draaide het gas uit.

‘Leuk grapje,’ zei de buurman zonder te lachen.

De buurvrouw zei dat ze de pasta lekker vond en vroeg of ze nog een keer mocht opscheppen. Ik knikte, zei ‘ja natuurlijk’ en nam zelf ook nog. De buurman hoefde niet meer. Wel schonk hij zichzelf voor de derde keer een glas rode wijn in en liet zien dat daarmee de fles leeg was. Ik zei dat ik er nog wel een had.

‘Mooi,’ knikte hij en hij liet een boertje achter zijn hand.

De buurvrouw en ik hadden uitgebreid onze gordijnen besproken en met zijn drieën hadden we het over het verdwijnen

van de brievenbus uit de straat, de voor- en de nadelen van koopzondag en de bejaarde man die op de hoek woonde en waarvan de buurvrouw wist dat hij sinds een maand weduwnaar was gehad. De buurman kraste even met zijn vork over het lege bord, stak een dunne sigaar aan waar een lichte vanillelucht vanaf kwam, ging rechtop zitten en zei dat hij trouwens subsidie had aangevraagd. Het woord trouwens verbaasde me. Alsof hij om meer wijn vroeg en daarbij zei dat hij trouwens toch kruipend naar huis kon. Maar dat zei hij niet. Hij zei: ‘Ik heb trouwens subsidie aangevraagd.’

‘O?’ vroeg ik. ‘Waarvoor?’

‘Om te kunnen exposeren in New York, met een stel van mijn laatste schilderijen. Een blauwe serie.’

‘Nou,’ zei ik. ‘Zo.’

‘Liever had ik het niet gedaan, hoor. Ik hou helemaal niet van het aanvragen van subsidie. Het liefst ben ik van niemand afhankelijk. Maar ik heb het toch maar gedaan. Niet dat ik denk dat het iets zal worden.’

‘Dat weet je toch niet?’ zei ik.

‘Precies, dat is ook zo,’ zei hij. ‘Ik moest het doen van mezelf. Want ik moet verder. Het is me inmiddels wel duidelijk dat als ik alleen hier blijf exposeren, het nooit meer wordt dan maar een beetje aankloten.’

‘Want?’ vroeg ik en ik probeerde niet te laten blijken dat ik helemaal niet wist dat mijn buurman een kunstenaar was.

‘Ik organiseer af en toe een expo, vaak in de buurt en af en toe een keer in Amsterdam. Ik krijg genoeg bezoekers, daar is op zich niks mis mee. Niet dat ik veel verkoop hoor, de meeste mensen die komen kijken zijn van die lui die zelf thuis ook iets met speksteen doen, weet je wel.’

‘Ja ja,’ zei ik.

‘Of het zijn oud-klasgenoten.’

‘Gezellig,’ zei ik.

‘Nou nou,’ sputterde de buurman. ‘Die komen vooral voor de gratis drank.’

‘O,’ zei ik.

‘Je moet ook eens komen kijken,’ zei de buurvrouw.

‘Ja,’ zei ik.

‘In elk geval,’ kuchte de buurman en hij stak de sigaar opnieuw aan, ‘kom ik er steeds vaker achter dat ik verder moet en verder wil. En daar kan ik wel wat poen bij gebruiken.’

We knikten alle drie.

Poeh, dacht ik, het is nogal wat. Kunst maken, en exposeren. Misschien zelfs nog wel in New York. Hij zit vast en zeker ook niet alleen maar met zijn vrienden in de kroeg.

‘Ga je vaak naar de kroeg?’ vroeg ik.

‘Wat is vaak?’

‘Zijn jullie al wel eens in New York geweest?’ vroeg ik toen maar.

‘Ja, twee keer,’ antwoordde hij. ‘Het is daar fantastisch. Heel levendig en de mensen zijn erg enthousiast. Het liefst was ik er meteen voor altijd gebleven.’ Zijn ogen hadden glans gekregen en keken een beetje scheel. De buurvrouw legde haar hand op die van hem. Ik was blij dat ik ook iets te melden had. Ik schraapte kort mijn keel en zei: ‘Ik heb een boek gelezen en ik vond het hartstikke goed. Weet je wat ik heb gedaan? Ik heb de schrijver een e-mail gestuurd om te zeggen dat ik zijn boek geweldig vond. En weet je wat? Hij heeft me een mail teruggestuurd. Hoe vind je dat? Mailen met een echte schrijver!’ Ik glimlachte breed en knikte er een paar keer bij. De buurman zei dat hij veel las en vroeg om welke schrijver het ging. Trots noemde ik zijn naam en mijn burens keken elkaar even aan. Nee, schudden ze hun hoofd, ze hadden allebei nog nooit van hem gehoord.

3

Kort na middernacht lieten de burens me achter met een aanrecht vol afwas, een bevlekt tafelkleed, twee lege wijnflessen en een uitpuilende asbak. Ik haalde de computer uit zijn slaapstand en besloot dat ik de schrijver nu wel een e-mail terug mocht sturen. Ik begon de mail met *Beste*. Daarna bedankte ik hem voor zijn tijd en aandacht en schreef ik hoe ik het met mijn burens over hem en zijn boek had gehad. Dat zij nog nooit van hem hadden gehoord liet ik achterwege. Ik vroeg hem hoelang hij over zijn boek had gedaan, op welke momenten van de dag hij had geschreven, of hij tevreden was met zijn uitgever en ik schreef dat het cultuurblaadje al maandenlang op mijn werk in de wachtkamer had gelegen en dat ik ook niet wist hoe het daar terecht was gekomen maar dat ik daardoor misschien nu niet meer in toeval geloofde. Ik voegde er een knipoog aan toe, die ik verwijderde en toen toch weer terugzette.

Ik wilde hem ook nog vragen of hij bezig was met een tweede boek tot ik me bedacht dat dat waarschijnlijk net zoiets was als

aan mensen die net een baby hebben gekregen vragen wanneer de volgende komt. Ik schrapte de vraag uit mijn hoofd. Ik bedankte hem nog een keer voor zijn mail, die ik inmiddels had geprint en opgevouwen in zijn boek had gestopt, haalde nog een zin aan uit zijn boek die ik zo scherp had gevonden en sloot af met groetjes en mijn voor- en achternaam. Ik wachtte twee seconden, haalde mijn achternaam weer weg en klikte op verzenden. Zijn boek legde ik op mijn nachtkastje met de achterkant naar boven en ik ging in bed liggen, waar ik me zeker acht keer om moest draaien voordat ik in slaap viel.

4

Het was maandag maar eigenlijk ook zondag want het was Pasen, tweede paasdag zelfs, en ik zat in mijn pyjama met een bak kwark waar ik muesli en honing doorheen had geroerd achter de computer. De nieuwsgierigheid naar of de schrijver me nog eens zou hebben geantwoord was ineens zo alomvattend dat ik me afvroeg wat ik normaal op een ochtend als deze deed. De computer startte met zoemende en krakende geluiden op, ik kauwde langzaam op de havervlokken en zag in mijn inbox dat de schrijver me 's nachts om 04.11 uur had teruggemailed. 'Ja!' zei ik hardop en ik keek even naar de muur, alsof ik daaraan kon zien of de burens me misschien zouden kunnen hebben gehoord.

De schrijver was ook begonnen met *Beste*. Hij mailde dat hij ongeveer een jaar had gedaan over het schrijven van het boek maar dat hij met het denkwerk vooraf misschien wel al heel zijn leven bezig was geweest. Voor elk verkocht boek kreeg hij van zijn uitgeverij een euro. Een euro, dacht ik. Een euro maar? Het kwam me als bijzonder weinig voor, totdat ik besepte dat

er genoeg boeken waren die tweehonderdduizend keer werden verkocht. Niet dat hij een aantal noemde. Ik liep naar boven, pakte het boek van het nachtkastje en zag dat het een eerste druk was. Ik klapte het boek weer dicht en nam het mee naar beneden, waar ik het naast de computer legde. Je gaat niet vragen of er een tweede druk komt, zei ik tegen mezelf en ik ging verder met lezen.

Dus dat afgezaagde cultuurblad lag ongegeneerd in de wachtkamer op je werk. En jij leest dat ook nog? Op wat voor een vreselijk kantoor werk je in godsnaam?

Hij vroeg welke boeken ik nog meer las, of ik geen verplichtingen had omdat het Pasen was en sloot af met een welterusten. En ook alleen zijn voornaam.

Het was iets na halfelf, ik had het warm gekregen en ik begon het antwoord aan de schrijver met *Goedemorgen*. Ik typte dat ik een euro maar bar weinig vond en dat zijn uitgever er dan toch wel veel aan overhield omdat ik voor zijn boek zeventien euro en vijftig cent had betaald. Dat ik laatst een boek over Maxima gelezen had maar dat ik ook erg hield van de boeken van Brett Easton Ellis – al had ik er nog nooit een helemaal tot het einde uitgelezen, maar dat schreef ik er niet bij – en van Michel Houellebecq, Connie Palmen en Heleen van Royen. De waarheid was dat ik maar een keer een boek van Houellebecq bij de bieb had geleend en dat ik er na twee hoofdstukken zo ellendig van was geworden dat ik het boek weer terug had gebracht, al had ik wel gevoeld (of gelezen op de achterkant van het boek) dat deze Houellebecq een belangrijk en gewaardeerd schrijver was en iets in me zei dat de schrijver ook onder de indruk van hem zou zijn. Ik wist niet of de schrijver iets zou hebben met Connie Palmen en Heleen van Royen, maar ik vond dat Connie Palmen slimme

boeken schreef – als ik een boek van haar las moest ik soms even stoppen met lezen om na te denken over wat er nou precies stond, en Heleen van Royen grappige – ik had een keer in de trein haar boek weer in mijn tas moeten stoppen omdat ik twee keer onder het lezen, tot ergernis van de man tegenover me, in de lach was geschoten, en ik hoopte dat hij dat ook zou vinden.

Ik schreef dat ik zijn boek voor de tweede keer aan het lezen was en dat ik het nu expres langzamer deed.

Ik lees elke zin heel geconcentreerd en soms wel een paar keer. Ditmaal vind ik het boek nog beter dan de eerste keer.

Ik dacht na over mijn werk, het kantoor en mijn collega's en wist er niets zinnigs over te melden, dus daar schreef ik niks over. Met mijn ouders zou ik bij mijn opa en oma gaan eten omdat het Pasen was, maar dat leek me ook niet echt een mededeling waar hij op zou zitten te wachten, dus ik besloot die vraag van hem te negeren.

Wil je verder lezen?

**Vanaf 26 maart 2015 is
de tragikomische roman
De schrijver bij elke (online)
boekhandel verkrijgbaar.**

EEN TRAGIKOMISCHE ROMAN OVER LIEFDE EN HET SCHRIJVERSVAK

‘Please,’ zei ze. ‘Schrijven is echt iets voor mensen die zelf geen leven hebben. Een zus van mijn moeder schrijft boeken, volgens mij komt ze nooit buiten.’

Op haar dertigste is haar leven zorgeloos, maar ook voorspelbaar. Daar komt verandering in als ze een relatie begint met een worstelende schrijver die zijn vak serieus neemt en nogal anders tegen het leven aankijkt dan zij.

‘Ik maak mijn eigen regels en als je slim bent, doe jij dat ook. Behalve met schaken, daar zijn al regels voor.’

De schrijver is een tragikomische roman over de liefde, de ernst van het schrijversvak, het gemak waarmee een relatie wordt aangegaan en de moeilijkheden die daaruit voortkomen, over trouw en ontrouw en over hoe dagelijkse beslommingen grote plannen in de weg kunnen staan.

YENTLE ELDERMAN (1975)
De schrijver is haar debuutroman.

www.yentlelderman.nl

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-28-3

9 789491 884283